

JAUSMŲ KLASIKA
istorinis meilės romanas

MEILĖS
ISTORIJOS

Jenni
Fletcher

*Santuoka, kuria
jie patikėjo*

Jenni
Fletcher

*Santuoka, kuria
jie patikėjo*

TRIJŲ KNYGŲ SERIJA
„SOMERSETO GRAFYSTĖS MEILĖS ISTORIJS“
TREČIA KNYGA

Vilnius
2022

Prologas

Oksfordšyras, 1807-ųjų kovas

Kvintonas Everetas Maksimilianas Roksburis, dvyliktasis Haudeno hercogas, suspaudė vadeles ir privertė žirgą judėti lėčiau, taigi, dabar gyvulys ėjo ramiai, beveik vėžlio greičiu. Deja, kad ir kiek spaustų vadeles, kad ir kaip smarkiai atsiloštų balne, net jei leistų žirgui užsiauginti sparnus ir nuskristi kita kryptimi, tai nepadėtų išsisukti nuo galutinio kelionės tikslo. Vos po kelių minučių jis nulips nuo žirgo priešais pilkus akmeninius Haudeno dvaro rūmus, jausdamas liūdesį ir sunkumą širdies plote. Vos prieš penkias minutes Kvintono beveik niekas neslėgė. Aišku, tai nebuvo tas vaikiškas nerūpestingumas, bet viskas tikrai atrodė *paprasciau*. O dabar, žvelgiant į milžiniškus protėvių namus, hercogui atrodė, lyg vienas iš tų akmenų būtų įkritęs jam į pilvą. Jis nekentė tų luitų – visų iki vieno.

Guodė save, kad bent jau stengiasi ką nors pakeisti. Tai patvirtino toluomoje girdimas kalančio plaktuko garsas. Ką tik paveldėjęs turta, hercogas pagaliau įsakė atlikti kai kuriuos būtinuosius darbus, pavyzdžiui, jau buvo *pats* metas sutaisyti stogą. Tiesa, to neužteks, kad Kvintonas pamėgtų šią vietelę. Dvaras jam niekada nepatiko. Ir jis neturėjo jokių vilčių, kad tai kada nors pasikeis. Deja, buvo čia įkalintas amžiams. Kvintonas buvo Haudenas ir Haudenas buvo Kvintonas – jų dviejų vardai susipynė visam likusiam gyvenimui.

– Ar tai viskas, sere?

Iš arklidžių bėgte atskubėjo arklininkas, Kvintonas paleido vadeles ir linktelėjo. Kelios akimirkos savigailos ir graužaties tikrai išėjo į nauda, bet jis privalėjo vykdyti savo priedermes, kurių turėjo begalę. O juk dešimta valanda ryto – jau gana vėlyva pradžia.

Kvintonas lėtai lipo priekiniaais laipteliais vis svarstydamas, ar iš šalies atrodo toks pat neramus ir išsekęs, koks ir jaučiasi. Nuo to laiko, kai paveldėjo dvarą, Kvintono kaktoje atsirado bent dvi naujos raukšlės, ką jau kalbėti apie pastebimai pagilėjusį griovelį tarp antakių. Laimei, bent jau plaukai buvo tokie pat juodi ir vešlūs, tačiau bet kurią dieną jie gali pradėti slinkti ir žilti.

Kvintono padėtis buvo beveik tragikomiška. Dar prieš trylika mėnesių jis buvo laikomas geriausiu trofėjumi vedybų varžytuvėse: jaunas, patrauklus, būsimasis tariamai klestinčios hercogystės paveldėtojas.

O štai lygiai po metų... galima užtikrintai pareikšti, kad Kvintono reputacija labai suprastėjo, ir tai nutiko pačiu baisiausiu ir atviriausiu būdu. Po *lemtingų įvykių* net pačios ambicingiausios aukštuomenės damos Kvintoną atstūmė – nenorėjo, kad jų dukterys patektų į skandalo žabangas ir liktų visiškai sužlugdytos. Rūpestingas motinas galima tik pagirti, o štai Kvintonui tai priminė apie jo trapią savigarbą.

Liokajui pravėrus pagrindines duris, hercogas nuleido galvą ir stabtelėjo tarpduryje. Palaukė, kol tarnas padės jam nusirengti lauko drabužius.

Vienas, du, trys... Kvintonas ilgesingai pažvelgė į savo darbo kambario duris. Ar šį kartą įstengs jas praverti? Ne, patirtis rodo, kad visi bandymai yra beprasmiški. Verčiau pasilikti čia ir viską užbaigti... *Keturi, penki...* Kvintonas dar labiau išskėtė kojas. *Šeši, septyni...* O tai jau netikėta. Jis retai nueidavo taip toli. Paprastai jie laukdavo tos tinkamos akimirkos antpuoliui... *Aštuoni, devyni...* Ak, štai, jau artėja žingsniai. Jei Kvintonas gerai suskaičiavo, iš karto visų trijų. Jis kilstelėjo pečius, tada pasukiojo kaklą tai į vieną, tai į kitą pusę, pamažu gūždamasis... *Dešimt.*

– Tu nepatikėsi, ką jis iškrėtė! – pirmoji šuktelėjo septyniolikmetė Antigonė, kaltinamai žvelgdama į bibliotekos pusę.

– Džastinas? – Kvintonas kilstelėjo antakius, pamatęs jai iš paskos atskubantį keturiolikmetį brolių.

– Kokia gėda! – riktelėjo jų motina, leisdamasi laiptais. – Dar niekada nebuvo taip įžeista!

Kvintonas delnu pasitrynė smakrą, abejodamas šio teiginio teisingumu, deja, nebuvo kitos išeities – tik paklausti.

– Kas nutiko?

– Kitą savaitę ponias Pedžet rengia pobūvį, bet manęs nepakvies!

– Maniau, jūs nemėgstate ponios Pedžet?

– Taip, tačiau ne tai svarbiausia. Juk *aš vis dar esu hercogienė*. – Ji nežymiai suraukė antakius. – Visais atžvilgiais. Mane privalo visur kviesti – nesvarbu, sutiksiu dalyvauti ar ne. Tačiau apie artėjantį pobūvį sužinojau tik iš leidi Fortesjė laiško.

– O ji buvo tokia rūpestinga ir jums pranešė.

– Fortesjė yra sena pagiežinga ragana. Kitą kartą, kai ją pamatysiu, aš...

– *Jis perskaitė mano dienoraštį!* – Antigonė nesileido, kad ją ilgiau ignoruotų.

– Ką pasakei? – jų motina staigiai pasuko galvą. – Džastinai, ar tai tiesa?

– Taip, tai tiesa! Rašiau bibliotekoje, tada turėjau trumpam išeiti... na, juk suprantate. O kai sugrįžau, šis mažas niekšelis jau buvo įkišęs nosį į mano užrašus.

– Nesuprantu, kodėl taip karščiuojiesi, – galiausiai prabilo pats kaltinamasis. – Ten nebuvo ničnieko įdomaus. Ar žinojote, kad vakar ji pamatė narcizus? Tiesiog žavinga.

– Tu esi neįautrus paršas!

– Džastinai, negalima šitaip pažeidinėti kitų žmonių privatumo. – Motina kilstelėjo smakrą vien

tam, kad pažvelgtų į savo nosies galiuką. – Antigone, regis, jau anksčiau buvome aptarusios tavo naudojimosi biblioteka klausimą.

– Jūs *visada* stojate į Džastino pusę!

– Nestoju į niekieno pusę. Griežtai kalbant, biblioteka priklauso šių namų šeimininkui. O ledi turėtų rašyti patogiai įsitaisiusi svetainėje arba savo miegamajame, kuriame, leisk pridurti, stovi labai patogus rašomasis stalas.

– Man labiau patinka bibliotekoje!

– Be to, ledi nevartoja tokių žodžių kaip *niekšelis* arba *paršas*.

– Šita ledi dar ir kaip vartoja. – Antigonės akys pavojingai suspindėjo. – Galėčiau pavadinti jį ir dar kitaip. Korinas mane išmokė.

– Tai režk, – akimirksniu užsidegė Džastinas. – Ir aš noriu išmokti.

– Užteks! – seseriai nespėjus praverti burnos, Kvintonas pakėlė ranką. – Džastinai, tu pasielgei netinkamai. Mama, jums derėtų pakilti aukščiau ponios Pedžet ir ledi Fortesjė. Antigone, kad ir kokių epitetų tavo primokė, įsakau juos tuojau pat užmiršti. Atsilygindamas rytoj pasiimsiu tave kartu pajodinėti. Miškuose žydi labai daug narcizų.

– Ak, labai prašau!

– O kaip aš? – Džastinas prabilo taip, lyg ką tik būtų virtęs vaikščioti pradedančiu kūdikiu. – Aš irgi noriu kartu!

– Nė už ką. Verčiau pasiaiškink raštu, kodėl taip blogai pasielgei, o tada viską išversk į lotynų kalbą. Bus puiki praktika mokyklai. Na, o dabar, jei leisite, turiu peržiūrėti keletą dokumentų. Tikiu, kad iki pietų meto daugiau nesusipyksite, tiesa? – Kvintonas visus šeimos narius pervėrė griežtu žvilgsniu, kad nė vienas nedrįstų priešgyniauti, o tada greitai nusukbėjo link darbo kambario durų.

– O tu puikiai susidorojai, – vos palietus durų rankeną, pasigirdo dar vienas tingus balselis.

Kvintonas užsimerkė, *dar kartą* suskaičiavo iki dešimties, tada apsisuko ir pažvelgė į muzikantų portretų galeriją, iškabintą didžiojo prieškambario viršuje. Dvidešimt penkerių Korinas buvo tik trejais metais jaunesnis, bet kartais atrodė, lyg juos skirtų pusė amžiaus.

– Anksti atsikėlei, – neatsispyrė pagundai įgelti Kvintonas.

– Žinau. Visi taip garsiai šaukia...

– Man reikia šį tą nuveikti.

– Štai aš išvis nerašau dienoraščio, – nenutilo Korinas, subtiliai baksnodamas sau nosį. – Tai būtų pernelyg banalu.

– Užteks. Susitiksime per pietus. – Kvintonas atkreipė dėmesį į susivėlusius brolio plaukus ir vakarykščius drabužius. – Būčiau laimingas, jei iki tol bent šiek tiek susitvarkytum.

– Labai pasistengsiu, bet nieko negaliu pažadėti, – kilstelėjo pečius Korinas. – Tau nederėtų akilai jais pasitikėti.

Kvintonas nežymiai nusišypsojo, tada atidarė darbo kambario duris ir, Korinui išėjus, tvirtai jas užtrenkė. Jo šeima buvo... na, tokia jau ta šeima. Kvintonas juos mylėjo, ir, jei reikėtų, dėl kiekvieno iš jų paaukotų gyvybę, tačiau nuolatiniai skundai, riksmi, rietenos ir kaltinimai kaip reikiant sekino. Net geromis dienomis jis norėdavo išspirti šeimynykščius į gatvę, aišku, išskyrus Heleną. Beje, o kur ji yra? Ko gero, slepiasi kur nors po stalu. Gyvenimas taptų kur kas paprastesnis, jei Kvintonas galėtų prie jos prisijungti.

Jis kelioms akimirksom atsirėmė pečiais į durų staktą ir pasimėgavo staiga užplūdusia ramybe. Kabinetas buvo Kvintono prieglobstis, tikras išsigelbėjimas, – vienintelė namų vieta, į kurią namiškiai be mirtinai svarbios priežasties negalėdavo užėiti. Kaip tik dėl šios priežasties Kvintonas aštuoniasdešimt procentų laiko praleisdavo būtent čia.

Po akimirkos jis lėtai perėjo raudonu kilimu link raštais išmarginto riešutmedžio spalvos stalo ir atsisėdo. Bent jau Džastinas greitai turėtų išvykti į Etoną. Tada sumažės šūksnių, bet, be jokios abejonės, Antigonė ims skųstis, kaip pasiilgo brolio. Jai reikia draugės, moters, su kuria galėtų pasikalbėti, kitaip nuolat teks būti su savo motina ir nuobodžiauti. Kvintonui jau reikėtų ruoštis, bet apsispręsti nėra taip jau paprasta, kol... na, ne visi reikalai sutvarkyti. Viskas užtruks kur kas ilgiau, nei tikėtasi, bet, pasirodo, žmonių užsispyrimą įveikti sunkiau nei nuritinti akmenį.

– Labas rytas, jūsų kilnybe, – tarpduryje, kuris jungė du kabinetus, pasirodė Harkeris, Kvintono sekretorius. – Tikiuosi, maloniai pasijodinėjote? Ar nebuvo pernelyg šalta?

– *Labai* šalta, bet man vis tiek patiko. – Kvintonas susidėjo rankas ant stalo, pasiruošęs iškart tvarkyti reikalus. – Tiesa, pagalvoju, kad mums reikėtų dar kartą žvilgtelėti į naujuosius darbininkų namų projektus. Nesu tikras, ar jie pakankamai dideli.

– Žinoma, jūsų kilnybe, tuojau eisiu jų ieškoti, tik kai kas...

– Kas? – Kvintonas kilstelėjo antakį, nustebintas tokio sekretoriaus paslaptingojo. Paprastai jis būna labai atviras. – Ar kas nors nutiko?

– Ne visai. Vienintelis dalykas... na, norėjau pasakyti, kad ši rytą buvo atvykęs pasiuntinys. Jis atnešė laišką.

– Bet juk tai nėra kažkas neįprasto, tiesa?

– Ne, tik tiek, kad laiškas atkeliavo iš Bato miesto.

– Oi, – Kvintonas apsidžiaugė, kad šią akimirką jau sėdėjo krėse. Dabar tikrai nebuvo įsitikinęs savo kojų tvirtumu. – Na, tada suprantu.

– Savaimė suprantama, aš to laiško neperskaičiau. – Harkeris iš vidinės kišenės išsitraukė sulankstytą pergamento popierėlį ir padėjo ant stalo. – Vis dėlto leidau sau paslėpti laišką kišenėje.

– Kad išvengtum smalsių akių? Geras sumanymas. Harkeris mandagiai žingtelėjo atgal.

– Leisiu jums ramiai perskaityti. Ar jau galiu eiti, jūsų šviesybe?

– Taip, ačiū, kol kas bus viskas.

Prieš skaitydamas laišką, Kvintonas palaukė, kol sekretorius uždarys duris. Tada trumpam pakėlė akis, pažvelgė į toli, o tada – vėl į laišką. Na, štai, būtent šios žinutės Kvintonas ir laukė, bet dabar, laikant laišką rankoje, plūstelėjo bloga nuojauta. Popieriaus lapas atrodė kažkoks įkaitęs – tarytum ten parašyti žodžiai galėtų skaudžiai nudeginti, jei Kvintonas nebus atsargus. Aišku, spėliojimas taip pat neišeitų į naudą... Giliai įkvėpęs jis išskleidė laišką ir pradėjo skaityti. Rašysena buvo smulki ir tvarkinga, be jokių perteklinių kilpų ir kitų įmantrybių. Žinutė – visai trumpa, tik dviejų pastraipų ilgio. Laiške nebuvo jokių atsiprašymų ar pasiaiškinimų, niekas neprašė pagalbos ir nepasakojo apie savo stiprius jausmus. Tebuvo reiškiamas apgailestavimas ir pateikiamas vienas pasiūlymas.

Kvintonas atsilošė krėslė, leisdamas popieriaus lapui nukristi ant stalo. Gal to ir buvo galima tikėtis. Kai jau buvo įsitikinęs, kad jo žmona daugiau negali pateikti jokių staigmenų, ji smogė iš peties.

Narcizų žiedai gali palaukti. Jam pats metas važiuoti į Batą ir užkirsti kelią dar vienam skandalui.

1

Bato gražumynų *sausainių parduotuvė*, Bato miestas,
kitą dieną...

– Beveik viskas. – Beatričė Roksburi, mergautine pavarde Tečer, Bato gyventojams dar žinoma kaip Belinda Kar, įkišo paskutinį smeigtuką į storas raudonas garbanas ir atsitraukusi patenkinta linktelėjo. – Na, štai. Tobula!

– Tikrai? – nepatikliai paklausė mergina, kurią Beatričė stengėsi pagražinti.

– Verčiau pati pasižiūrėk, – tarė ji ir atkišo mažą veidrodelį. – Mano nuomone, atrodo labai gražiai.

– Vaje! – Beatričės draugė Nensė Makvin, su kuria kartu kepė sausinius ir gyveno gretimuose kambariuose, atrodė neįprastai dailiai. – Regis, kaip reikiant pasikeičiau. Nė nežinau, ką pasakyti.

– Kad tau patinka?

– Dar ir kaip! Mano plaukai dar niekada neatrodė tokie tvarkingi. Dažniausiai jie primena kažkokį gyvačių lizdą.

– Nesi Medūza¹. – Beatričė šiltai nusišypsojo. – Bet pripažįstu, puikiai sugebi išgąsdinti žmones.

– Priimsiu tai kaip komplimentą.

– Puiku. Aš ir norėjau tave pagirti, juk puikiai žinau, kad tavo krūtinėje plaka kilni širdis.

– Na jau, na jau. – Dar kelis kartus dirstelėjusi į savo atvaizdą veidrodyje, Nensė džiaugsmingai nusišypsojo. – Man labai patinka. Bent kartą atrodau kaip visos kitos.

– Ką turi galvoje sakydama *kaip visos kitos*?

– Na, kaip tu, Henrietė ir Ana. Esate labai dailios ir tvarkingos.

– Na, nebūčiau tuo tokia tikra. Anos vis dar nepažįstu, bet būdama šalia tavęs ir Henrietės visada jaučiuosi kaip tikra apsileidėlė. – Beatričė apsuko rankinį veidrodėlį ir atsiduso. – Beje, kokios spalvos yra mano plaukai? Šviesūs ar rudi?

– Jie yra r... – Nensė trumpam nutilo. – Šviesiai rudi.

– Būtent. Arba tamsiai geltoni. Nei šis, nei tas. Kokia netikėlė.

– Na, kad ir kaip ten būtų, tavo plaukai yra tokios pat spalvos, kaip ir tavo akys.

– Vadinasi, esu dvigubai bjauri?

¹ Medūza – pabaisa moters veidu ir gyvatėmis vietoj plaukų (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

– Tiesiog viskas yra suderinta, – nusijuokė Nensė ir atsistojo. – Gerai, supratau, ką norėjai pasakyti. Gal mums tiesiog reikėtų susitarti, kad ši vakarą jausimės gražios. Galų gale, tai ypatinga proga, juk šiandien didysis Henrietės arbatos parduotuvės atidarymas!

– Žinau! – staiga Beatričė užmiršo apie savo išvaizdą ir susijaudinusi pasistiebė ant pirštų galiukų. – Nekantrauju savo akimis išvysti, ką jie padarė, ir dar taip greitai. Grįžo vos prieš porą mėnesių, nors, aišku, sulaukė tiek daug pagalbos iš pono Redburno. Tai *jis* labai greitai surado jiems namus.

– Mmm.

– *Ir su viršutiniais kambariais, kuriuose galės gyventi. Tenka pripažinti, tai mus išgelbėjo nuo būtinybės išsikraustyti. Visi nebūtume čia sutilpę.*

– Taip. Ponas Redburnas buvo labai mielas.

Staiga Beatričės žandikaulis atvipo.

– *Ką pasakei?*

– Nieko, tik pasakiau, kad jis labai mielas.

– Tu ką tik pagyrei poną Redburną!

– Nieko panašaus!

– Taip, taip!

– Tik pripažinau jo nuopelnus, štai ir viskas. Mano nuomonė apie jį kitais atžvilgiais nepasikeitė.

– Bet kodėl?..

– Aš *nesiruošiu* apie tai kalbėti! – Nensė kilstelėjo smakrą. – Na, o dabar persirenk, kad jau galėtume eiti.

– Tai tu eik. – Beatričė ištiesė rankas sau virš galvos – suprato, kad neverta toliau plėtoti šios

temos. Kalbai pasisukus apie Džeimsą Redburną, Nensė tapdavo dar nesukalbamesnė nei įprastai. – Norėčiau penkias minutes atsipūsti.

– Oi, Dieve, – staiga Nensė pažvelgė atgailaujamai. – Tai aš tave perdėm užlaikiau.

– Nešnekėk nesąmonių. Pati pasisiūliau tave susukuoti, o savo plaukus susitvarkysiu per keletą minučių. Na, o dabar paskubėk, aš tave pasivysiu.

– Tu tuo tikra?

– Visišškai. – Beatričė klestelėjo ant šalia stovinčios lovos. – Buvo ilga diena, mano kojoms reikia poilsio.

– Parduotuvėje *buvo* daug darbo, – stovėdama tarpduryje sutiko Nensė. – Tik neužmik, antraip man teks tave tempti iš lovos.

Beatričė nusiziovavo ir atsirėmė į pagalves. Nutilus žingsniams, ji kelioms sekundėms užmerkė akis. Nensė teisi: jei čia pasiliks, gali užmigti ir praleisti parduotuvės atidarymo iškilmes, bet lova atrodė *tokia* patogi. Net jei iš tiesų tokia nebuvo, Beatričei atrodė kitaip. *Jos* lova *jos* kambaryje šalia senos išklerusios kėdės, kuri stovėjo prie subraižyto stalo iš klevo medienos – viskas atrodė mažne tobula.

Bato gražumynai buvo pirmoji vieta per dvylika metų, kurią Beatričė laikė namais. Nuo pat tos dienos, kai mirė jos tėvai ir ji tapo viena turtingiausių paveldėtojų visoje Anglijoje – tiesą sakant, tik tarp vidurinės klasės atstovų. Beatričė dabar vertino viską, ką turėjo. Šioje parduotuvėje ji galėjo gyventi, tobulėti pasirinktoje profesinėje srityje, maža to, turėjo

draugių, kuriomis pasitikėjo. Tokio pasitenkinimo Beatričė neįjutė nuo tada, kai buvo dešimties.

Dabar sąžinę temdė tik vienas juodulys – ir Beatričė iš paskutiniųjų stengėsi, kad viskas išsispręstų laimingai. Po du mėnesius trukusių abejonių ir nerūžtingumo laiškas, kurį ji taip bijojo parašyti, buvo užantspauduotas ir išsiųstas. Aišku, Nensė apie tai nieko nežinojo, nes būtų bandžiusi Beatričę sulaikyti. Dabar belieka laukti. O štai šią akimirką pats metas keltis ir kaip reikiant pasidžiaugti švente.

Atsikėlusį iš lovos Beatričė nusivilko parduotuvės uniformą, lengvai apsiprausė vandeniui iš dubens, tada susisuko *šviesiai rudus* plaukus į kuodą viršugalvyje, galiausiai pasidabino nauja žalių obuolių spalvos suknele. Ji nebuvo labai įmantri ar geros kokybės, iškirptės sritį puošė tik plonytis nėrinių sluoksnis, tačiau Beatričė šį apdarą įsigijo už savo pačios santaupas, ir vien to pakako, kad jaustųsi kaip princesė. Galiausiai įsegė nedidelius topazo auskarus ir jau po penkių minučių nulipo laiptais žemyn, vydama Nensę.

Užgniaužusi žiovulį Beatričė perėjo per parduotuvę, apsisiautė pečius skara ir užrakino pagrindines duris. Ankstyvo vakaro valandomis dangus atrodė nuostabiai žydras, o kikilių šeimynėlė, įsitaisiusi ant stogo kitoje gatvės pusėje, plyšavo atsisveikinimo giesmės šiai dienai, pripildydami orą džiaugsminga, darnia melodija. Beatričė stabtelėjo ir nusišypsojo – o, kad nereikėtų taip skubėti ir ji galėtų bent trumpai

stabelėti ir pasiklausyti nuostabių balsų. Jei eitų bent kiek lėčiau...

– Beatričė?

Keldama koją ji ūmai sustingo vietoje. Pasijuto taip, lyg staiga širdis būtų įsmigusi į šonkaulį ir nusiritusi kažkur žemyn. Ne tiek iš baimės, kiek iš patirto netikėtumo. Ne, tai pernelyg švelnus žodis. Greičiau tai buvo stipri, visa apimanti, gniuždanti nuostaba. Šio balso Beatričė su niekuo nesupainiotų. Gana keista, atsižvelgiant į tai, kiek nedaug kartų buvo jį girdėjusi. Beatričė staiga pagalvojo – gal kai kuriuos balsus tiesiog geriau įsimename, ypač, jei tas balsas yra tavo sutuoktinio.

Kvintono.

Plonas prakaito sluoksnis padengė Beatričės delnus ir kaktą, nors ji beveik nepajudėjo iš vietos, o mintys galvoje sukosi lyg pašėlusios. Mergina svarstė, kaip turėtų sureaguoti: griūti be sąmonės, bėgti ar tiesiog pasielgti išmintingai ir akis į akį pasikalbėti. Ko gero, sąmoningai apalpti yra neįmanoma, bet kas nutiktų, jei ji pasileistų bėgti? Ar Kvintonas lėktų iš paskos? Taip, be jokios abejonės, apimta siaubo pagalvojo Beatričė. Juk jis *čia* atvažiavo. Atvykęs pats – *po galais, kodėl jis neatsiuntė kito žmogaus?* – matyt, taip lengvai nepasiduos, išvydęs Beatričę nunarinta galva. Nors anksčiau bendravo labai trumpai, Kvintonas nepasirodė tingus ar išglebęs. Tiesą sakant, greičiau jau priešingai. Atrodė tvirtas ir sveikas. Pats nesivaikė Beatričės, vis dėlto

jis yra hercogas. Ko gero, atvyko su palydovais. Ir vienam iš jų įsakyta ją gaudyti, jei tai pasitvirtintų, Beatričė jaustųsi dar labiau pažeminta. Ne, *dar kartą* pabėgti – kvaila mintis, tačiau ji vis tiek nebuvo pasirengusi susitikti su Kvintonu. Ne čia ir ne dabar. Turėtų eiti į šventę! Matyt, Kvintonas mano, kad ji pavirto į statulą...

Beatričė lėtai apsisuko vis dar tikėdamasi, kad jai pasivaideno. Deja, jis tikrai stovėjo netoliese, kaip ir anksčiau, – tikras savimi pasitikintis aristokratas. Su plačiu juodu apsiaustu ir skrybėle atrodė kone dviem galvomis aukštesnis už Beatričę. Apsilaižiusi lūpas ji nurijo seiles. Vylėsi, kad iš išorės nesimato, kaip smarkiai susijaudino.

– Labas vakaras, – Kvintonas nulenkę galvą taip, lyg jie būtų paprasti pažįstami. Tiesą sakant, šis epitetas jųdviejų ryšį apibūdintų tiksliau nei oficialūs santuokiniai saitai.

– Jūsų kilnybe, – tarė Beatričė ir padarė kažką panašaus į reveransą. Keista, bet jos balsas skambėjo labai ramiai, nors burna buvo išdžiūvusi, o vidaus organai liulėjo tarsi drebučiai. – Kokia staigmena? – netikėtai teiginys tapo klausimu.

– Tu man parašei.

– Taip, bet numanau, kad pasiuntinys laišką įteikė tik vakar.

– Kad ir kaip ten būtų, aš atvykau.

– Oi, – Beatričė prikando apatinę lūpą, nesugebėdama pratarti daugiau nė žodžio. Ji nežinojo, ko

tikėtis išsiuntus laišką, bet tikrai nenumanė, kad Kvintonas jau kitą dieną išdygs prie jos namų durų. Tikėjosi, kad po savaitės ar dviejų ją aplankys koks nors advokatas, bet tikrai ne pats *hercogas*! Iš pirmo žvilgsnio atrodė, kad atvyko vienas, be palydovų, kurie galėtų Beatričę sutramdyti. Jai šiek tiek palengvėjo, bet tai vis tiek nepaaiškino, kodėl jis nusprendė atvykti pats...

Vedybų dieną Beatričė dėjo į kojas ir vylėsi, kad Kvintonas daugiau niekada nenorės jos matyti. Spėjo, kad jis bus įtūžęs. Be jokios abejonės, ir *buvo* įtūžęs! Tik kažkodėl toks neatrodė. Atrodė... na, sunku apibūdinti. Kad ir ką Kvintonas jautė, jo veido išraiška buvo sunkiai perprantama, kažkokia rami ir... *hercogiška*. Visai kaip jungtuvių dieną. Tarytum nebūtų praėję šitiek laiko, tarytum nieko nebūtų nutikę...

– Dailiai atrodai. – Kvintonas nusiėmė skrybėlę, sumažindamas ūgio pranašumą iki vienos galvos, tačiau Beatričė geriau nepasijuto. Pirminė nuostaba pamažu atlėgo, bet širdis vis dar pašėlusiai daužėsi, o nuo žiūrėjimo aukštyn ėmė skaudėti kaklo raumenis.

– Tikrai?

– Taip. Bato gyventojams turbūt irgi taip atrodo.

– Galbūt, – atsargiai sutiko Beatričė, stengdamasi nemirskėti, nors ir jautė įdėmų mėlynų Kvintono akių žvilgsnį. – Man čia patinka.

– Iš tikrųjų. – Kvintonas pažvelgė į *Bato gražumynų* krautuvėlę. – Vadinasi, tai ji?

Beatričė mirktelejo.

– Kas ji?

– Tavo sausainių parduotuvė. Vis galvojau, kuo ji tokia ypatinga.

– Jūs vis galvojote... – Beatričei prireikė kelių akimirkų susivokti, ką hercogas norėjo pasakyti. – Norite pasakyti, *žinojote*, kad aš čia gyvenu?

– Jau nuo gruodžio... – apžiūrinėdamas parduotuvės langines, Kvintonas trumpam nutilo. – *Belinda*.

Ji krūptelėjo išgirdusi savo *naująjį* vardą. Kaip tik juo prisidengdama Beatričė gyveno pastaruosius pusketvirto mėnesio.

– Bet kaip? Kodėl jūs ne?..

– Nenoriu kalbėti apie asmeninius reikalus gatvėje. – Jis staiga pasuko galvą į Beatričę. – Gal galėtume užėiti į vidų?

– Nelygu, ką norite man pasakyti. – Beatričė įsitempė, nenorėjo leisti, kad Kvintonas perimtų padėties kontrolę į savo rankas. Ji pernelyg ilgai leido kitiems žmonėms šitaip elgtis. – Jei skaitėte mano laišką, vadinasi, jau žinote, ką siūlau. Sutinkate?

– Ne.

– Ne? – aiktelėjusi Beatričė delnu susiėmė už burnos. Tiek ir tetruko jos ryžtingas nusiteikimas. Jautėsi – ko gero, ir *atrodė* – kaip reikiant sukrėsta. – Bet juk pasiūliau išsilaisvinti. Anuliuokime santuokos sutartį arba išsiskirkime!

– Žinau, ką pasiūlei.

– Pridūriau, kad galite pasilikti visus pinigus. Nieko neprašysiu ir nekelsiu jokių skandalų.

– Žinau.

– Tai kodėl *nesutinkate*?

– Gal palaikysi mane keistuoliu, bet staiga pasibjaurėjau savindamasis kito žmogaus turtą.

– Man jau niekas nebeprisiklauso! Pagal įstatymus vestuvių dieną visas mano turtas perėjo į jūsų rankas. – Beatričė stengėsi užgniaužti kartėlį. – Jūs nieko nevagiate.

– Kaip pažiūrėsi. – Staiga Kvintono akyse sušmėžavo kažkokia emocija, bet ji taip greitai dingo, kad Beatričė nebuvo visiškai tikra, ar jai nepasivaideno. – Žinai, kad ir ką pagalvojai, niekada nešokinėjau iš laimės vedamas dėl pinigų. Padariau tai, ką privalėjau, bet būsiu pasmerktas, jei neįvykdysiu to, kas man priklauso pagal sutartį.

– Bet aš sakau, kad jums nereikia to daryti!

– O aš sakau, kad reikia. Kad ir kaip ironiškai tai skambėtų šiomis aplinkybėmis.

– Aš ne... Tai *jūs* nesuprantate. – Beatričė vienu metu sukando dantis ir sugniaužė kumščius. Apimta panikos ji pamiršo visas padorumo normas. Buvo tokia įsitikinusi, kad Kvintonas priims jos pasiūlymą, jog nesvarstė jokių kitų alternatyvų. – Aš *nenoriu*, kad vykdytumėte sutarties sąlygas!

– Taip, jau labai aiškiai tai pasakei. Deja, esu tavo vyras, prisiečiau tave saugoti ir tavimi rūpintis.

– Aš ir pati galiu save apsaugoti ir savimi pasirūpinti. Pripažįstu, iš pradžių man nekaip sekėsi, bet dabar jau viskas gerai. Susiradau namus ir jaučiuosi laiminga. Kaip jums šovė į galvą, kad galite tiesiog čia pasirodyti ir pareikšti į mane teises?

– Drįsau tai padaryti, nes turiu tam teisę. Abu puikiai tai žinome.

Beatričė giliai įkvėpė, šią akimirką ji jautė baimę, apmaudą ir pyktį. *Žinojo*, kad Kvintonas yra teisus. Pagal įstatymą jis gali reikalauti visko, ko panorėjęs, ir niekas negalės jam sutrukdyti, netgi pati Beatričė. Žmona neturi savarankiškos tapatybės ir asmeninės laisvės, negali reikalauti skyrybų. Ištekėjusi moteris kažkuo primena kalinę, visiškai priklausomą nuo sutuoktinio įgeidžių. Beatričė pakliuvo į būtent tokią padėtį, apie kurią jai buvo kalbėjusi Nensė. Vien apie tai pagalvojus, kūną nukrėtė drebulys. Jei tik Beatričė būtų jos paklausiusi, o ne naiviai siuntusi tą laišką...

– Bet žinai, atvykau ne ko nors reikalauti, – neįtikėtinais ramiai mintis dėstė Kvintonas. – Tik norėjau pasikalbėti.

– *Tik pasikalbėti?*

– Atsižvelgdamas į visas aplinkybes, pamaniau, kad galiu bent jau prašyti pasikalbėti. Galų gale, kiek jaunių gali pasigirti tuo, kad buvo palikti vestuvių dieną? Kaip tik *po* ceremonijos? Kiek suprantu, daugelis nuotakų pasipusto padus dar iki lemtingos akimirkos.

– Ta-aip. O jei dėl to...

– Ne čia, – ryžtingai pakartojo Kvintonas. – Eime vidun.

Beatričė įtariai prisimerkė. Pirmą kartą, kai jie susitiko, Kvintonas jai pasirodė šaltas ir atgrasus, tikras ledo kalnas, bet dabar atrodė kažkoks pasikeitęs. Pavargęs. Prislėgtas gyvenimo rūpesčių. Gal net engiamas. Jei ji toliau kalbėtų metaforomis apie kalnus, pasakytų, kad uolos paviršiuje esama įtrūkimų, tarytum Kvintonas bandytų užkirsti kelią kažkokiai griūčiai. Neaišku, ar ji gali juo pasitikėti.

– Jei būčiau norėjęs *pareikšti į tavo teises*, nuo gruodžio mėnesio jau būčiau tai padaręs. – Jis kalbėjo taip, lyg būtų įspėjęs slapčiausias Beatričės mintis. – Tau nieko nereikia bijoti, Beatriče, duodu garbės žodį.

– Na, gerai. – Priėjusi prie durų ir pakėlusį raktą, ji kiek sudvejojo. Jei greitai metu nepasirodys vakarėlyje, Nensė pagalvos, kad Beatričė užmigo, ir sugrįš jos parsivesti. O jai mažiausiai reikia, kad draugė, su kuria kartu gyvena, ir sutuoktinis susitiktų akis į akį. Beatričė nebuvo regėjusi fejerverkų, bet daug apie juos teko girdėti. Visai nesvarbu, ar Kvintonas yra hercogas, ko gero, susitikimo efektas kažkuo primintų sprogimą. – Bet gal ne čia.

Šį kartą į ją įtariai pažvelgė Kvintonas.

– Yra kokias nors konkrečiai priežastis?

Taip, toji priežastis – pernelyg karingai nusiteikusi raudonplaukė...

– Nesu tikra, ar čia galėsime pasikalbėti be jokių trukdžių.

– Suprantu. Tokiu atveju pranešu, kad esu apsi-
stojęs Džordžo viešbutyje. Ar tai priimtinesnė vieta?

Beatričė iš nuostabos sustingo.

– Siūlote kartu eiti į viešbutį?

– Taip, juk, regis, negalime pasikalbėti sausainių
parduotuvėje. Kadangi esame susituokę, tai nebus
gėdingas poelgis. – Kvintonas nutilo ir akimirka su-
simastė. – Tiesą sakant, visai negėdingas.

– O jei kas nors mane pamatys? Ir pagalvos, kad
aš... Na, žinote...

– Taip, nors ne visai suprantu, ką nori pasakyti. –
Hercogas nužvelgė Beatričę nuo galvos iki kojų, o
tada vėl pakėlė žvilgsnį. – Nepasakytum, kad atrodo
kažkaip nepadoriai.

– Bet ir nepasakytum, kad esu panaši į hercogienę!

– Tikra tiesa. Galime pasikalbėti parduotuvėje arba
viešbutyje. Tu nuspręsk. – Kvintonas dviem pirštais
pasitrynė viršunose. – Tik norėčiau, kad suspėtume
iki tamsos. Kelionė buvo ilga, aš jaučiuosi pavargęs.

Beatričė suraukė antakius. Kvintonui *nerūpi* kitų
žmonių nuomonė, nes *jis* negyvena Bato mieste. O jei
juodu pastebės koks Beatričės pažįstamas? Akimoju
pradėtų skliti įvairiausios paskalos. Bet tai vis tiek
geriau nei akis į akį susitikti su Nense.

– Gerai. Duokite man minutėlę, parašysiu raštelį
savo draugei. Pranešiu, kad atvyko vienas žmogus ir
aš negalėsiu būti... ten, kur turėčiau būti.

– Kaip nori.

– Tai ne pokštas. Pažadu, nepabėgsiu pro užpa-
kalines duris.

Kvintonas kilstelėjo antakius.

– Man tokia mintis nė nešovė į galvą.

Paniekinamai dėbtelėjusi į hercoga, Beatričė už-
lipo laiptais, įpuolė į kambarį ir greitomis pakever-
zojo, kad jai skauda galvą ir kad išėjo pasivaikščioti.
Skambėjo nelabai įtikinamai, bet tai geriau nei nieko.
Nensė negalės raštelio perskaityti pati, bet gal pa-
prašys Henrietės pagalbos.

Patenkinta nusileido laiptais, padėjo raštelį ant
prekystalio ir uždarė pagrindines duris.

– Tai nesiųsi to laiško? – Arba jos vyras vis dar
nebuvo nuleidęs antakių, arba vėl juos kilstelėjo.

– Ne, – papurtė galvą Beatričė, žinodama, kad
Nensė be jokio gailesčio iškvostų bet kurią pasiun-
tinį. – Ji pati ras tą laišką. Tikrai.

– Gerai, puiku. – Hercogas kilstelėjo ranką ragin-
damas eiti. – Tai pirmyn?

Tvirčiau įsisupusi į skarą, Beatričė pradėjo eiti.
Džiaugėsi, kad Kvintonas bent jau nepasiūlė pa-
rankės. Tiesą sakant, bet koks galimas prisilietimas
prie šio vyro ją baugino. Anksčiau jie irgi nesilies-
davo pernelyg dažnai, tai nutiko tik dusyk. Tuos
kartus Beatričė puikiai prisiminė: pirmą kartą Kvin-
tonas pabučiavo jai ranką po sužadėtuvių, antrą – kai
vedybų dieną ant piršto užmovė žiedą. Abu kartus
Beatričė išpylė karštis, ji drebėjo ir jautėsi nesmagiai.

Abu kartus nesugebėjo perprasti savo jausmų ar deramai visko įvertinti. Net dabar, eidama šalia Kvintono, jautė, kad širdis plaka dvigubai greičiau nei įprasta.

– Štai čia, – staiga Beatričė atsitraukė nuo Kvintono ir perėjo į kitą Didžiosios Pultenio gatvės pusę, kad nereikėtų kulniuoti pro Redburno parduotuvę, šalia kurios neseniai įsikūrė Henrietė. Greitai dirstelėjusi pro langą, Beatričė pamatė, kad viduje jau knibždėte knibžda svečių, bet naujoji iškaba virš durų vis dar uždengta audeklo skiaute. Vadinasi, parduotuvė oficialiai neatidaryta. Vylėsi, kad pokalbis su sutuoktiniu neužtruks per ilgai ir ji dar spės į svarbiausią ceremonijos dalį.

– Ten tavo pažįstami? – Kvintonas taip pat dirstelėjo ta pačia kryptimi.

– Tiesą sakant, draugai. Labai geri, – kandžiai lepletelėjo Beatričė. Ji norėjo savo vyrui parodyti, kad *turi* draugų, – tokių, kurie jai padėtų, ar prireikus bent jau pabandytų tai padaryti. Visai nesvarbu, kad šią akimirką Beatričė stengėsi kuo greičiau slapčiomis pro juos praeiti.

Laimei, jau po kelių minučių jie užtikrintai žingsniavo tiltu, pamažu artėdami link Milsomo gatvės, kurioje ir buvo įsikūręs tas viešbutis. Tai buvo elegantiškas, medaus spalvos pastatas su dorėninio stiliaus kolonomis abipus durų.

– Verčiau palauk čia, pakviesiu liokajų, kad palydėtų tave vidun, – Beatričės vyras stabtelėjo ant slenksčio. – Taip nesusigadinsi reputacijos.

– Na... taip... – viską prisiminus, Beatričės skruostai išraudo. – Dėkoju.

– Susitikime viršuje po kelių minučių? – Perkrodęs ją veriamu žvilgsniu, Kvintonas pasišalino, nė nelaukdamas atsakymo.

Beatričė spoksojo jam pavymui vis svarstydamą, ar nebūtų išmintingiau apsisukti ir pabėgti į saugią Henrietės ir jos bičiulių draugiją, tačiau kojos, regis, pačios atsisakė pajudėti iš vietos. Pirma, Kvintonas jam suteikė pasirinkimo laisvę, nenaudodamas jokios prievartos. Antra, jis yra teisus: prašymas pasikalbėti nėra kuo nors ypatingas; Beatričė jam skolinga bent jau tiek. Na, ir trečia, jei ji tikrai nori išsiskirti, jiems reikia viską aptarti. Tik šįsyk Beatričei teks kalbėti kur kas įtikinamiau.

– Panele? – netrukus prie viešbučio pasirodė partnautojas ir mandagiai nusilenkė. – Ar jūs...

– Taip, – Beatričė atlošė pečius ir ištiesino stuburą. – Taip, tai aš.

– Puiku, panele. Prašom, čia.

Sudomino? Pirkite knygą
SANTUOKA, KURIA JIE PATIKĖJO
bene geriausia kaina **ČIA**

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

Ar sausainių parduvejoms vieta tarp aukštuomenės damų?

Bato miestas Somerseto grafystėje nuo seno garsėja kaip gydomųjų šaltinių kurortas. Čia veikianti sausainių parduotuvė *Bato gražumynai* vilioja ne tik skaniausiais sausainiais, bet ir ypatingomis joje dirbančiomis merginomis. Jos trokšta ne riterių spindinčiais šarvais, bet sau lygių vyrų. Ar pavyks joms tokius ir sutikti?

Pardavėja tampa... hercogiene!

Haudeno hercogienė Beatričė, parašiusi laišką savo nepažįstamam sutuoktiniui ir pasiūliusi išsiskirti, nustemba išvydusi jį prie savo namų slenksčio. Vyras jai siūlo šešias savaites pagyventi kaip vyrui ir žmonai! Kvintonas Roksburis atrodo šaltas ir abejingas, bet pamažu Beatričė supranta, kad šį niūrų vyrą slepia sunki našta. Ar stiprėjant jūdvių ryšiui ji rizikuos atskleisti savo skandalingą praeitį ir patikės santuoka, kurios manė nenorinti?

svajonių knygos

9 786090 308110

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI!